

8. szám.
Auguszt. 22-én 1863.

Megjelenik minden szombatnapon egy íven sokféle képpel ellátva.
Előfizetési ár: Egész évre jan.—dec. 6 frt., 6 óra jul.—dec. 3 frt., és három óra jul.—sept. 1 frt. 50 kr. — Előfizethetni minden postahivatalnál és könyvárúsnál. —
Kiadó hivatal: Pest, barátok-tere 7-ik szám.

XIV. kötet.

A SÁSKA ÉS KOLLEGÁI.

Sáska.

Nagy panaszszal cziripel a sáska:
Ezermilliom koldustáska!
No én most szépen felsültem:
Itt van az egész Kanahán, — sültlen.
Nincs egy szál füve lerágnivaló
Mind megette már a birka s a ló
Már most nekem azt mondják, hogy „aló!”
Én reám már nem is gondolt senki
Hát én már most hogyan telelek ki?

Vig czimbora.

Felel erre a „kortyondi fráter”
Te csak megélsz, canis tota mater!
De én, a ki ahoz voltam szokva,
Hogy a kocsim mindig be volt fogva.
Egyik urtól, a másikhoz járva,
Én voltam a legboldogabb árva.
A mi a sáskátul megmenekült,
Az jó martalékul esett nekünk.
Mi eltűnt a makaó asztalon
Az ránk nézve nem vészett hasztalon.
De most! csak a tarokkjáték járja,
S játszák azt is ezrért egy krajezárba.
Hogy éljek én, a tüzes tatárba?

Olcso szépség.

Czudar világ! Se fürdön, se bálon
Nincsen ur, mint szokott egyéb nyáron.
Szinházban szemem hiába keres,
Sőt ki hinné, a Circus is üres.

Más ilyenkor aratás multával,
Itt rajzott az urféle százával,
S mit meghagyott sáska és czimbora,
Annak mi ránk következett sora.
Miből éljen a szegény hölgy már ma
Hogyha már az erénynek sincs ára?

Uzsorás.

Tüzes pokol! No ez szép esztendő
Ha ez így megy, koplalhat a bendő,
Azt mondják, hogy menjek exequálini,
A mit lelek, mind enyim, akármi.
Más évben már ilyenkor a gsefték
Százhusz percent fordítással mentek.
Most pedig csak mindenütt a „Plájte!”
Szép kilátás „für unsere Leute.”
Máskor a mit hagyott sáska, pajtás, nimfa
Az mind betakarult az én magtárimba.
De ez az esztendő volt nagyon fatális,
Elveszett az egész kapitális.
Sőt a mi több, elveszett a kamat,
Én most akár felkössem magamat.

Író.

Ha ti négyen már így panasztok,
Én úgy akár bezárjam a boltot.
Máskor is csak az maradt számomra
Mit ti el nem nyeltetek éhomra.
De ha már ti sem tudtok élni.
Akkor én megyek visszazülni.

Tallérossy Zebulon levele a szerkesztőhöz.

Tekintedezs szerkesztő ur!

Valamid okosad tanultam, a mid hasznad akarok venyi. Csak tesik meghalगतnyi. Mai világban szükséges embernek azd, a mi je van, dragan eladnyi, vagy legalab azd elhיתetni masokal, hogy dragan vete. Soha iletemben nem feltalalkoztam mig olyan embérel a kitül ha kirdeztem, hogy veted lovatad? szaz forintal ne dragara monta volna, mint a hogy igazan vete. De nem locsiszaroktul tanultam, a mid megtutam, hanem szinhaztul. Onan gyüt ki.

Lasa tekintedezs ur, a mid in irok, az olyan dolog, hogy azd senki az ördög nem tuna hasznalni mazs, mind a tekintedezs ur. Jo lene tehad, ha tekintedezs ur egyik szamaban kihirdetne: „az a hire jarkal, hogy lapunk közkedvesigü munkalo tarsat Tallérossy Zebulont berlini **Kladeradatschhoz** szerzödtetnyi akarnak 5 ezer talir fizetisel; — nagyon sajnálnank ütet megreszitenyi, de ha veszekednyi akar, had csak had vesze meg maganak.“

Küvetkeztető lapban helyreigazitas gyüene tülem, hogy egy szo sem igaz abul, hogy in berlini Kladeradatschhoz akarnik elszegönyi. Szerkesztői asteriscus malitiose megjegyvezne: „czafolo ur nem mongya, hogy **sehova** sem akar elszegönyi, bizonyosan parisi **Figaroval** kaczir-koketiro: kodik, a hunan bizonyos tudomas szerint tizenhat ezer frankot kinaljak neki.“

Ere in megharagunik s kihinik szerkesztő urat parbajra, lünink *journalista pisztolyokkal*; tanuk kiirnanak minden ujsagba, hogy fenforgo sirelem szerkesztő is Tallérossy Zebulon között lovakaras utjan elintiztetet.

Ere in kiirnik minden ujsagba, hogy nem igaz, mindha in *Kladeradat shhoz*, vagy *Figarohoz* volnik szerzödtetve, mert nekem londoni **Punch** igir mar rigtül fogva *nyolcz mazsa sterling fizetist*.

Ekor szerkesztő ur kiszitetne *ünepileyes bizalmi szavazatot*, melyben Tallérossy Zebulon idmaradasra megbiztatatik: alairva 200 vagy több gymnasiumi ifiu manupropriajaval s azd nekem deputatioval elküldene, a mire in azutan könyező szemekel kinyilatkoztatnik, hogy mivel in nem csak *hazam pora alat nyugonyi* ohajtok, hanem *hazam porat nyelnyi* is szeretek, tehad maradok Pesten, s megteszek aldozatot, hogy ütezer forint *bagatele* fizetisir Üstökösnek szentelek világ esudajanak valo talentumaimat.

Ere megind következő szamban kihirdetni Üstökös, hogy a Tallérossy Zebulon tiszteletire rendezendett *faklyas zenebona* hatosagi elengedetis küvetkeztiben elmaradoznyi kinytelenitetet, hanem e helyet a világhirü firüu megtisztelisire *hazank első marschallja* rendezet ki szaz teritkü *banquet*. (Azd nem szüksig minden embernek tunyi, hogy az a bizonyos **Marschall** igen jeles *kocsmaros a hatvani utczaban*.) Majd meg-lasa, milyen nagy larmat csinálna ez a publikumban! Hogy kapkodnanak akor az Üstökösön; mind valaha kapkodta Bernat a menykün.

Hanem aztan legyen enyi esze a zürnak, hogy ezd a levelemet valahogy tapintatlansag izs feledikenyisig hanyabol, kezirat gyanand oda ne agya szedönek, merd mig kiszedi s napfnyre hoz mindent. alaszolgaja

Tallérossy von Zebulon.

A Botschafter külföldi levelezői.

Turin. Az olasz király legtitkosabb kabinetjében több óráig beszélt hadügyminiszterével, a szövéáltás igen hangos volt, annyira, hogy levelezönk az utczára is kihallotta, mikor a király e szavakat mondá a legnagyobb indulattal:

„*Tacete ne so troppo.*“

(*Hallgasson! nagyon is sokat tudok!*)

Ebből megitélheti mindenki az itteni helyzetek viszonyait.

Páris. Napoleon III. a tuileriákban több óra hosszat értekezett hadügyminiszterével, a szövéáltás igen élénk volt; levelezönk, ki szerencsés volt az ajtón hallgatózhatni, világosan hallotta, mikor Napoleon ezt mondá:

„*C'est bien important!*“

(*Ez igen fontos ügy!*)

Ebből mindenki megitélheti az itteni helyzetek viszonyait.

Berlin. Bismark ur Potsdamban több óráig értekezett egy igen magas állású személlyel, a kinek szavaiból levelezünk az ajtón keresztül többszörösen kivehető ezen sűrűn ismételt szavakat:

„*Is nich.*“

(*Csupán porosz nyelven érthető, lefordíthatatlan.*)

A kik e két szó horderejét ismerik, ebből megítélhetik az itteni viszonyok helyzeteit.

Szentpétervár. A császár több óráig értekezett, a Kremlben. (Az nem tesz semmit, hogy a Kreml Moszkvaiban szokott lenni, Szerk.) hadügyminisztereivel. Levelezünk, ki ott hallgatózott az ajtóban, világosan kivehető, midőn a császár a hadügyminiszter előadására azt felelte:

„*Molodezi!*“

(*Derek fuk!*)

Egy szó elég arra, hogy mindenki előtt felderítse az itteni helyzetek viszonyait.

Bukarest. A fejedelem több óra hosszat tanakodott hadügyminiszterével titkos szobájában; levelezünk, ki épen arra járt, világosan kivehető az ajtón keresztül, midőn a fejedelem azt mondta:

„*Dute la drăku!*“

(*Vigye el az ördög.*)

Ebből mindenki megítélheti az itteni helyzetek viszonyait.

London. Lord Palmerston és lord Russel több óráig értekeztek a Tauerban, mely értekezésből ugyan levelezünk semmit sem vehetett ki, de annyit mégis hallott, mikor lord Russel az ajtón kijött, azt mondá lord Pámnak:

„*Fu'nt* (olvasd: ájlnit!)

(Körülbelül annyit tesz, hogy „nem akarom.“)

Ebből mindenki megítélheti az itteni helyzetek viszonyait.

Madrid. A királyné hosszabb ideig értekezett négy szem közt a hadügyminiszter jelenlétében a mexicói junta követével. (Valószínűleg a miniszter is behunyta az egyik szemét, meg a követ is, hogy a négy szem közt kiüssön, Szerk.) Levelezünk, ki épen akkor a fügefáról szedte a gyümölcsöt, annyit világosan kivehetett, hogy a királyné azt mondta spanyolul:

„*Hermosa provincia.*“

(Magyarul: „*auch eine schöne Gegend.*“)

E szavakból mindenki megítélheti az itteni helyzetek viszonyait.

Stambul. A szultán több óra hosszat értekezett a hadügyminiszterével folyó hó 16-án az ó-szerályban. (Nem veszt a tudósítás hitelességéből az által, hogy az ó-szerály f. hó 8-án egészen leégett. Szerk.) Levelezünk, ki épen akkor a szerály keményeinek seprésével foglalkozott, világosan hallá a kürtön keresztül, midőn a szultán azt mondá:

„*Evetleszin domusz.*“

(*Menjetez disznók!*)

E szavakból mindenki megítélheti az itteni helyzetek viszonyait.

Athene. Karaiszkakis, és Komondorosz több óra hosszat értekeztek titokban, mely beszélgetésből levelezünk világosan kihallotta azon szavakat, midőn az egyik diplomata a másiknak ezt mondá:

„*Uk herreka.*“

(*Nem találtam!*)

E szavakból mindenki megítélheti az itteni helyzetek viszonyait.

Ebben a nagy melegben.

Ad notam: Ugyan édes komámosz szony,
Mért lett olyan sovány asszony?

Azt mondotta Napoleon,
Hogy ő bizony semmit sem mond
Ebben a nagy melegben.

Lengyelekre lét és nem lét:
Ki tartana mostan szemlét,
Ebben a nagy melegben.

Nemzetország és a gárda
Parádét hiába várta,
Ebben a nagy melegben.

Sokkal jobb most otthon lenni
Jeges pezsgónél pihenni,
Ebben a nagy melegben.

Álom bántja Bismark urat
Porosz junker fordón mulat,
Ebben a nagy melegben.

Olasz király zergére les,
Garibaldi hűsset keres
Ebben a nagy melegben.

Jaj csak egy kis eső jőne
Hogy a fű megint kinőne,
Ebben a nagy melegben.

Mert e szörnyű porözönnél
A zivatart is köszönnénk,
Ebben a nagy melegben

K—s M—n.

Nyílt levél Balogh Zoltánhoz.

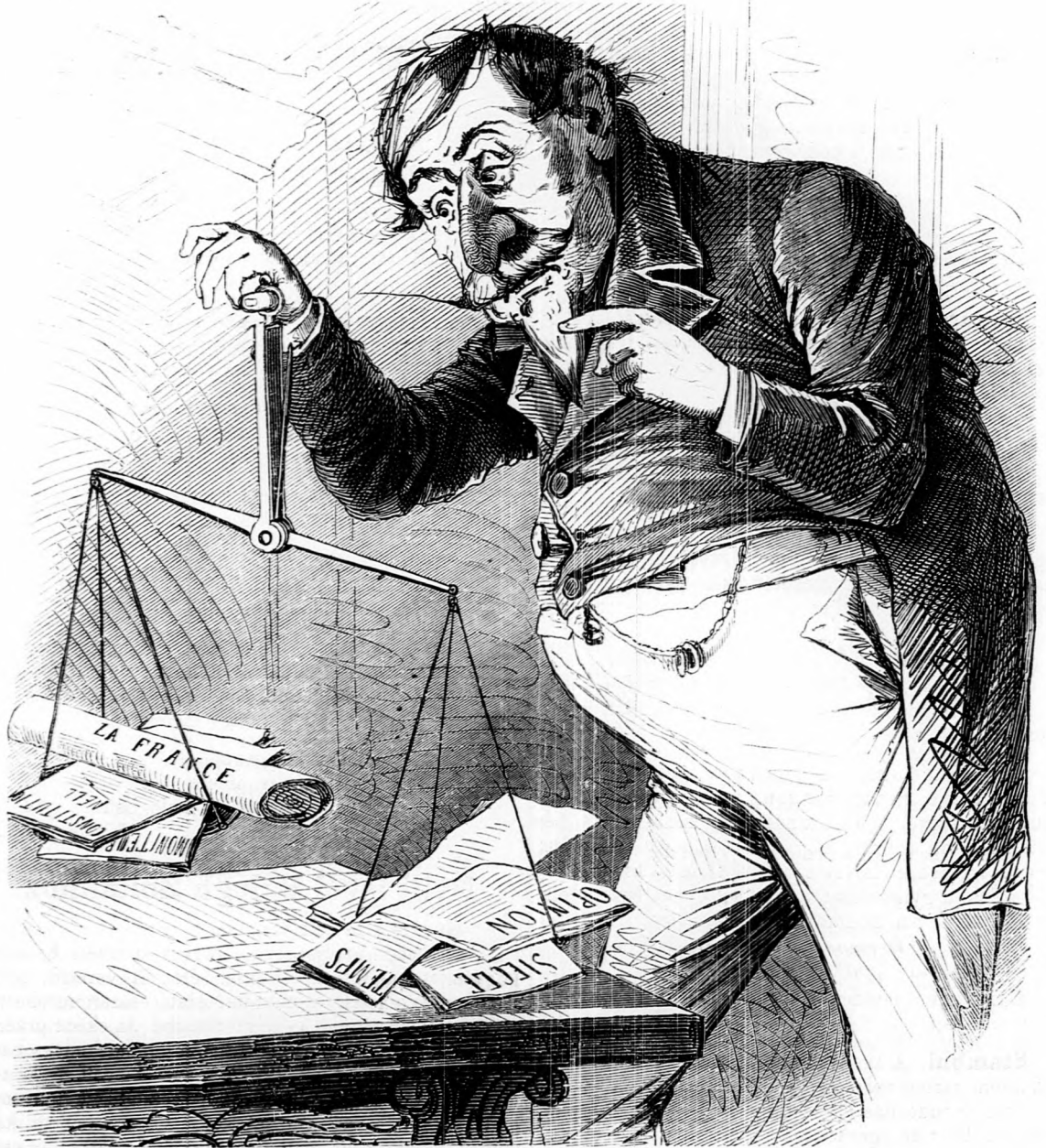
Kedves szeretett barátom.

Olvastam az újságban, kedves szeretett barátom, hogy micsoda szerencsétlenség ért? A verseid, miket Bécsben nyomattál, a lehozatal alatt összeroncsoltattak a gőzhajón, s végül a gőzhajó társulat az eként praenummerált példányoknak az árát kifizette. Jaj kedves barátom ird le ezt az esetet körülményesebben; hogyan történt, miként történt? melyik gőzhajó volt az? hogy híják a kapitányát? mit öntöttek csomagodra? mi kárpótlást adtak a jó gőzhajós urak? Ne rejtse el ezt a titkot annyi epedő pályatársad előtt, a kik égnék a vágytól egy új módját fedezhetni fel az Auflag elfogyasztásának. Jaj, ha én velem ilyen szerencsétlenség történhetnék! Utasíts kérlek, hol kell kezdeni?

Szeretve tisztelő barátod

Olympfy Apolló.

Napoleon mérlegeli a közvéleményt.

A circuli quadratura

feltalálva a porosz mathematicusok által.

Furcsa halászat.

A hátfői kaszálón —
Árviz állott a nyáron,
S egy öreg ponty tanyázott,
Sipirtyom —
A kis vizen pipázott.

Hej a pontyot Maláti
Jó messziről megláti,
S szánja rögtön magának
Sipirtyom —
Csak fejét a fiának.

És a pontyhoz begázol
Paczal lett bocskorából,
De mi gondja reája? —
Sipirtyom —
Fölugrik a hátára.

Jó bicskája légrádi,
Véle nyakát levági, —
Már a dolmány alá nyul, —
Sipirtyom —
Lenyiszáli pogányul.

De a ponty nem *babajcsi*,*)
Nem oly könnyü leszabni; —
A lovagot szaladva —
Sipirtyom —
A mély vizre ragadta . . . .

Fülhegyéig átázott,
S a ponty másutt pipázott.
— A hal, ha ponty, ha fogas, —
Sipirtyom —
Kis vizen is hatalmas! —

Ezt a dolgot Maláti
Tökfejjel is beláti,
De tart reá : ha apad,
Sipirtyom —
Megnyomi még e halat . . . .

Kukoricza János.

*) Az alduavidéken a pontyoknak mekkorúságukhoz képest külön-külön neve van. A legnagyobb fajta: *ponty*, a kisebb: *potyka*, még kisebb: *babaj*, s így le: *babajkó*, *babajcsi*, *babajcsikó*, *babajcsikóka*, *babajcsikócsikóka* — ez már aztán csak akkora, mint a kis újam.

Mikor Arany János Juliska leányát Szél Kálmánhoz férhez adta.

Színarany ő Maga is, nyert éltében sok aranypénzt,
S Legbetsesebb aranyát könnyen elhorzta a Szél.
Szélként könnyű legyen életpályája a nőnek
És aranyozva a férj napjal nője szüvén.

Eredeti szüreti tréfa.

A nemrég mult boldogabb évtizedek egyikében egy szüreti napon a Komárom alatt elhaladó gőzös utasai sajtáságos meglepetésben részesültek.

A szigettel szemközti monostori szőlőhegyen nagy zaj és mozgalom volt, egy csoport férfi küzdött kemény viadalban, kardok villogtak a tusázók fejei fölött, közbe puska, pisztoly roppant; végre ketten a harczolók közül a tulnyomó erő által leverettek, s azokat a győztesek nagy diadalkiáltással hajtották alá a meredek hegy-oromról, a gőzhajó személyzetének láttára s még azután is, hogy lefelé hengeredtek puskával lövöldöztek utánuk, míg csak mindakettő mozdulatlanul el nem terült.

Hallatlan eset volt ez! Embergylkolás, ilyen fényes nappal, rendezett statusban és békességes népek között. Ezt nem lehet így elnézni!

A gőzös kapitánya rögtön visszafordult a hajóval s újból kikötött a komáromi révben s még két tekintélyes utast véve maga mellé tanuképen, sietett velük a megyeházára, feljelenteni e vakmerő gyilkosságot.

A szolgabíró, a kinek ez esetet elpanaszlá, váltig biztatta, hogy ne ügyeljen arra, a mit a szüretelő emberek csinálnak, mulattak azok, jobb lesz, utazzék tovább, mert elkésik; de a kapitány és az utazók nem tágitottak, hogy nekik a vármegye rögtön vizsgálatot tegyen; a szolgabíró több is kénytelen volt befogatni, s egy hajdut maga mellé véve, áthajtatni a merénylet kipuhatólására.

Este lett, mire onnan visszakerült; a gőzhajó az alatt várt az állomásán.

— Mondtam! — szolt a borzalmas kifejlést váróknak, megérkezve nagy porosan; — hogy nagyszerű felsülés lesz belőle. Hát ez az egész történet. N. N. bácsi, a város legtréfásabb embere, fogadott, hogy mai nap olyan szüretet rendez, hogy még a gőzhajó is megáll neki. Tavaly, hogy a várerődítés miatt a régi kalvaria épületét lerontották, a szobrok profánus részét, mint a római lictorokat elkötővetyélték; N. N. bácsi megvett belőlük kettőt; most azokat öltöztette fel ellenségnek: ezek voltak; a kiket agyonverve és a méredélyen lehengerítve látni méltóztatott. Ő megnyerte a fogadást, uraságtok pedig utazhatnak tovább.

Képzeltetni azt a káromkodást, a mit az utazók elkövettek fél napi hiába esett várakozás boszujából.

Az volt a legderekabb, hogy senkit sem lehetett bepörölni a kárvallásért.

Persze, hogy mai nap már az ilyen tréfák senkinek sem jutnak eszébe.

K—s M—n.

A l e v é l.

(Krónikás humoreszkból.)

Ali basa ül Koppányban,
Somogyban,
De bár ilne jobb szeretné,
— Ha tehetné —
Benn a bolond toronyban!

Levelet irt Piski neki
Tihanyból,
S hogy felbontja, óh! Allah nagy!
Órülj meg agy!
Disznófark hull ki abból!

Hite szerint is roszt állat
A sórtvés,
Hát még hozzá így levélben,
S oly keményen
Mint puskában a töltés!

„Vedd széna és zab helyett
E levelet,
S a benn lévő sertvés farkot
Vigye markod
És hordozza kebeled.“

Igy szólnak Piski István
Sorai;
S Aliban a dühös ösztön
Fele rögtön,
És vaczognak fogni. . . .

„Visszaküldöm a farkadat
S ezután
Nem vagy többé Piski, hanem
Igaz neven:
Disznó István kapitán!“

„S ha ember vagy hitetlenek
Vezére!
Párbajt vinni ne hozz hadat,
Jöjj el magad
A Balaton jegére.“

S megjelentek párbajt vinni
A jégen;
De Alinak nem ragyogott
Most a félhold
Szerencséje az égen.

Vivás közben ajultan dől
Lovára!
S Piski most a velehordott
Sertvés farkot
Felkötötte hajára.

Csupasz haja kopasz feje
Tetején
Ugy nézett ki így megtoldva
Hogy azt tollba
Foglalni nem tudom én.

De mint eszmélt és Koppányig
Szaladott :
Feje szárnyas töknek látszott
Melynek ina légben játszott
Míg otthonn leszakadott!

T. V.

Egy elkésett argumentum a mostani színházi directio ellen.

. . . Kérem alásan! Ezt is tessék beleírni. „Mint tudva van (és tapasztalva van), az osztrák sajtótörvények szerint, melyeknek oltalma alatt mindnyájan boldogul élünk és verseket írunk, sajtóvétség esetében nem csak a lapszerkesztő, cikkiró és kiadó, hanem a laptulajdonos is *bezáratik*. Már pedig a „Színházi Látszó” allján ez olvasható: „Laptulajdonos a nemzeti színház”. És így világos, hogy a mostani igazgatóság azon szerencsétetésben szerencsételteti a nemzeti színházat, hogy az egyszer a lap miatt *bezárathatik*. A ki ily könnyelműen bánhatik a nemzet legféltettebb kincsével. . . (a többi aztán következik.)

Egy a hetven malecontentus közül.

Ominosus dölyf.

1843-ik febr. 22-én udvari bál volt a bécsi várpalotában.

Flahault, az akkori francia követ, látva, hogy a vendégsereg minden fész nélkül jön és távozik az uralgó jelenléte alatt, egy ismerősünkhöz ezt mondá:

„Lajos Fülöpöt esernyős királynak gunyolják, de ő nem engedné meg, hogy míg jelen van a teremben, addig valaki eltávozzék onnan.”

És már abban az órában Lajos Fülöp maga is utban volt Calais felé.

Nem nagy különbség.

Pesti gavallér udvarolt a falusi ur kisasszonyának; — egyszer egy ismerője vetődött szinte a házhoz; — a mama szerette volna megtudni leánya udvarlójának világi állását s megkérde az ismerőstől: „igaz-e, hogy X. ur földesur?”

— Már a bizony úgy van, hogy télen *sáros ur*, nyáron pedig *poros ur* s így csakugyan *földes ur*.

Hogy csinál az ügyes ujdondász egy ujságból hármát.

Hát a tegnapi lapban kiírja, hogy Jiringer ur vagyónát közczélokra hagyományozta; a mai lapban kiigazítja, hogy nem Jiringer ur volt az, hanem Tiring er, sajtóhiba történt. A holnapiban aztán megint visszaigazítja, hogy de bizony csak mégis Jiringer volt, helyesen olvasták.

Szénalopás.

Jellemzi a mai inséges időket, hogy az emberek gabonát sőt szénát is lopni járnak.

Egy csallóközi embernek elfogyván a szénája, kért kölcsön a szomszédjától, a kinek még volt.

— Nem adhatok, felelt az, mert a magam lovainak is kell.

— No ha nem ad kend, hát majd lopok.

— Nem lehet, mert a kis béres strázsálja éjjel.

— No majd meglássa kend, hogy lopok belőle.

Másnap éjjel csakugyan meglopta a szomszéd a tanyán a jól őrzött kazlat.

Hogyan tehetette azt?

Hát a szénakazal tulajdonosának volt a faluban egyedül két fehér lova. A szomszéd tehát éjjel lepedőt kötött a lovai derekára, a fejüket, lábukat bemeszelte fehérre, úgy hajtatott oda szekérrel a kazalhoz. A kis béres jól látta, hogy a gazda maga van itt a fehér lovaival s megnyugodott benne.

Milyen találékony a nyomoruság!

Válasz az egy szamar „aggodalmaira.”

Az „Üstökös” minapi számában egy szamar bal-sejtelmei közöltetnek, a ki a fölött töprenkedik, hogy ha már a ló sem kap enni a télen, hát a szamarat hogy telettetik ki?

Ime az idő nagyhamar meghozta rá a választ: egy alföldi szegény ember, nem levén semmi kilátása, hogy a szamarat kiteleltethesse; gondolta magában: „jól teszek vele is, velem is,” levágta, s felfűstölte télire a husát.

Tehát a szamarak nem fognak enni, hanem őket fogják enni.

Ugyan jó azoknak, a kik Pestre menekülhetnek!

Kiegyenlitett jogkérdés.

Ama bécsi színigazgató, és cancantánczosnéja közt fennforgott euro pai viszály, mely tudvalévő módon abból eredt, hogy egymást kölcsönösen felpofozták: a világbéke iránti tekintetből barátságos uton kiegyenlitetett. Az igazgató kapott egy pofot, a tánczosné kapott egy pofot 1-et az 1-ből kivonva = marad 0. És így mind a két fél *ki van elégitve*.

A d o m á k.

— „**A nagy birka!**” Szörnyü nagy birkája volt bajai mézárós H . . uramnak, a ki látta mind megcsodálta. Néhány uriember, látni akarván a nagy birkát, ezt kiabálva szaladt K . . ért kis fia:

Édes apám, jöjjön ki hamar, látni akarják a nagy birkát!

Ama bizonyos csizmadia és felesége kérdései és feleletei.

— Ugy vagyunk bizony mink a világtörté-
nettel, mint mikor az ember közepén ül a table d'haute-
nál, aztán akár jobbról kezdik a tálalást, akár balról,
mire a tál hozzánk eljut, semmi sem marad benne.

— Bécsben megtitlatott a szellemek megjele-
nése. Tudniillik a budai népszínház szellemeinek a szin-
padon. (De micsoda gondolat is volt az : Bécsben ma-
gyar szel lemekkel akarni grassálni?)

— A császárfürdői bálban a polkát kifütyül-
ték. Ugyan ne fütyüljetelek, kérlek, hisz a fütyülésre még
több jön : azt gondolja, hogy hiják.

— (Miért itélték el két heti fogságra a bécsi
Figaró szerkesztőjét.) Azért, mert *anabaptista* volt : a
románokat újra megkeresztelte.

— A moldva-oláhországi kormány erőhata-
lommal szedeti be az adót, s kihirdetteté a szószékrül,
hogy a kik megtagadják az adót, nem csak börtönbe
jutnak ezen a világon, hanem a más világon meg a po-
kolba, s a paradicsomi jussukból is lefogatik a tarto-
zásuk.

— A pécsi, eszéki és apathini dalárdák az
eszéki zászlószenteléskor együtt énekelvén, fényesen
bebizonyították, hogy a magyar, horvát és német között
daczára annak, hogy az egyik áltus, a másik bassus
hangon fújja, tökéletes *hármonia* jöhet létre.

Ethnographico-psychologiai földadvány.

Hogyan van az, hogy azok a németek, a kik
Amerikába vándoroltak ki, a legbuzgóbb harcosai a
szabadságnak és haladásnak ; — a kik pedig Orosz-
országban települtek meg, a legfélelmesebb bajnokai a
reakciónak és elnyomásnak ?

A huszár véleménye.

1848-ban a bécsi zajos napok alatt két magyar
huszár volt örállomáson a magyar külügyi hivatal ka-
puja előtt. Valaki az ablakból kihallgatta, hogy mit be-
szélnek egymás között.

„Meglásd, szólott az egyik, hogy nem lesz itt addig
rend, a míg Bécsből is *vármegyét* nem csinálnak, a hol
aztán kilármázhasák magukat.

A c a n c a n

k o r l á t l a n u l,

k o r l á t o l v a.

Laptulajdonos és főmunkatárs: JÓKAI MÓR.

Felelős szerkesztő: DIENES LAJOS.

Lakása : Papnövelde-utca 1. sz. II. emelet.

Nyomatott Emich G. magy. akad. nyomd. Pesten 1863.

(Barátok-tere 7-ik szám.)